

4.

A nő felvitt egy kis Van Dyck-barnát a vászonra. Egészen óvatosan, mert remegett a keze. Hátralépett. Másodpercekig csak bámulta a vásznat, aztán vett egy mély levegőt, és visszalépett az állvány mellé.

A huszonöt négyzetméteres szoba tele volt festőkellékekkel, állványokkal, vászakkal, a fal mentén sorakozó polcokon ecsetek, festékestubusok, paletták, papírtömbök, ceruzák heverték zsúfolt rendezetlenségben. Az olajfesték vaskos illata, keveredve az oldószerek szagával súlyos fátyolként telepedett a szobára.

Elégedetlen volt a festménnyel. Csupán két hete dolgozott rajta, máris úgy érezte, felesleges időpocsékolás. *„Ez az egyedi látásmód, és a mesterkéltég tökéletes hiánya felruhazza magát valami egyedivel, Kozłowska”*. *„Aki képes néhány spontán ecsetvonással ilyen drámai mélységek kiváltására, arra még komoly jövő vár”*. Tompa morajlásként visszhangzottak a szavak a fejében. Az elismerő szavak, amelyeket a Varsói Képzőművészeti Akadémia hallgatójaként kapott tanároktól, mesterektől, kritikusoktól, és amelyek igen nagy elismerést jelentettek. Olyannyira, hogy a legtöbb hallgató térden csúszva könyörgött volna efféle mondatokért.

Aleksandra Kozłowska kiváltságos volt. A tehetsége tette azzá. Az elismerő szavakkal azonban most semmire sem ment. A kétségbeejtőényt, hogy remeg a keze, hogy görcs áll a gyomrába a fojtogató idegességtől, és ihlet helyett csak egy rakás zavaros gondolat kering a fejében, ha a vászon elé áll, nem tudta semmissé tenni néhány mondat.

Ismét elhúzódott az állványtól. Jobb kezének ujjai között hanyagul táncolt a hosszú nyelvű ecset. Bal kezét csakhamar az ajkai közé csúsztatta. Rágni kezdte a körmeit. Gyerekkora óta kísértette

ez a rossz szokása. Réveteg tekintettel bámulta a vásznat. Legszívesebben fogta volna, és kidobta volna a szemébe, úgy, ahogy van.

Mióta is tartozik ezzel a képpel Ludwiknak? Négy hónapja? Vagy öt? Netán már fél éve? Vagy még annál is több? Képtelen volt visszaemlékezni. Pedig mintha Ludwik említette volna tegnap... Nem volt képes felidézni főnöke szavait.

Beleborzongott a feledékenységbe. Zsibongott a feje. Az ablakhoz sétált. A hó olvadni látszott odakint. Hosszú percekig mélázott az ablakpárkányra támaszkodva. Az utcán kergetőző gyerekeket nézte. Milyen szerencsések! Még fogalmuk sincs az életről. Csak viháncolnak, és dobálják egymásra a koszos, töppedt hógolyókat. Azután hazaszaladnak a jó meleg lakásba, az anyjuk kompóttal várja őket.

Lusta léptekkel sétált vissza az állványhoz. Kinyomott a tubusból még egy kis Van Dyck-barnát, aztán meredten bámulni kezdte a vásznat. Eszébe jutott, a főnöke milyen hisztérikusan fakadt ki a múlt héten, amikor mutatott neki néhány vázlatot az elkészítendő képeiről. Egyenesen értékelhetetlen firkálmánynak nevezte a vázlatokat. Igaz, ami igaz, ha a lány mélyen magába nézett, be kellett látnia magának, hogy közel sem vetette latba minden tehetségét a vázlatok elkészítésekor, ami azt illeti, mindössze hanyagul odavetett néhány vonást, csak hogy bizonyítsa, nem tétlenkedett. Nem jött be a dolog. Ludwik nem volt ostoba, tökéletesen átlátott a helyzeten.

Aleksandra végigmérte az alakuló képet, és gondterhelten felsóhajtott. Az asztalra dobta az ecsetet. A hígítóba szippantott párszor, aztán a nappaliba sétált, hanyatt dőlt a kanapén, kigombolta magán az inget, lehunyta a szemeit, és ingerelni kezdte az ecset szárával a mellbimbóit.

Megszólalt a telefonja. A dallam élesen mart az állott csendbe, hiszen a készülék a kanapé melletti dohányzóasztalon hevert. Mielőtt megismerte Maksymilian, el sem tudta képzelni, hogy alkotás közben bekapcsolt mobil legyen a közelében. Most azonban megmentette ez a hívás. Megmentette a további kínlódástól, amit a festés éppen jelentett neki.

A füléhez nyomta a telefont. A mély hangtól, amelyet a vonal túlsó végén hallott, egész testében megbizsergett.

– Már a városban vagy? Máris indulok – suttogeta.

Két perc múlva már a fürdőszobában, a mosdókagyló fölött görnyedve sikálta ujjairól a makacs olajfestéket. Minden porcikáját átjárta az izgatottság. A kéjes sóvárgás. Az után a perc után, amikor belép majd a szeretője lakásába.

Pedig odáig volt a lakásért, amelyet Maksymiliantól kapott műterem gyanánt. Tágas nappali volt benne, és egy napfényes szoba, mindez ráadásul egy pompás környéken, egy gyönyörűen felújított, vakítóan fehér házban, néhány utcára a Chopin Múzeumtól, és a Zeneművészeti Egyetemtől, így ha lesétált a közeli parkba, még az egyetem falai közül kiszűrődő muzsikát is élvezhette. Márpedig odáig volt a klasszikusokért. Továbbá egy karnyújtásnyira volt a Foksal¹ és a Propaganda², és tulajdonképpen még a Zachęta³ is. Valamennyi intézmény, amelybe szinte hazajárt. Ilyesmiről korábban még csak nem is álmodhatott.

Megtörölte tisztára mosott kezeit, és hívott egy taxit. Maksymilian ragaszkodott hozzá, hogy Aleksandra kizárólag a saját autójával, vagy taxival közlekedjen, képtelen lett volna elképzelni kívánatos szeretőjét egy buszon, vagy villamoson, a többi utas közé préselődve. A lány ezúttal is a taxit választotta. Sohasem ült még volán mögé. Képtelen volt rá. Kiverte a víz, akárhányszor arra gondolt, hogy volán mögé üljön. Jogosítványa sem volt.

Felnyitotta a ruhásszekrényt. Kapkodva válogatott. Nem volt nagy a választék. Ruháinak legjavát Maksymilian Grzybowska utcai penthouse lakásában tartotta, ahol tulajdonképpen ő maga

---

1 Foksal Galéria: kortárs művészeti galéria Varsóban, a Foksal utcában

2 Propaganda Galéria: kortárs művészeti galéria Varsóban, a Foksal utcában

3 Zachęta Nemzeti Művészeti Galéria: nemzetközi hírű, kortárs művészeti galéria Varsóban

is lakott, a műteremben csak akkor éjszakázott, ha hajnalba nyilvánosan dolgozott. Azaz egyre ritkábban.

Hiába ácsorgott hosszú percekig a szekrény előtt, nem talált olyan ruhát, amelybe szívesen bújtatta volna magát, ha a Maksymiliannal eltöltött füledt éjszakára gondolt, amely hamarosan kezdetét veszi. Letérdelt, és kihúzta a szekrény aljából a fiókot. Ott tárolta a fehérneműket.

Az öblös fiók aljára túrt, és előhúzott egy fehérneműszettet, amely maga volt a csábítás: csipkével kombinált szatén, vörössel megbolondított fekete, rafinált fazon. Tűnődött egy keveset, majd a melltartót visszatette, csak a fekete csipkebugyit, a vörös szatén harisnyatartót, és a fekete combfixet vette fel. A bugyit is csak kizárólag azért, hogy elől begyűrhesse a szeméremajkai közé, így izgatva magát a szeretőjéhez vezető úton. Tudta, hogy mire Maksymilianhoz ér, elázik az áttetsző csipkebugyi.

Az előszobatükör előtt egymásba kapcsolta a harisnyatartót és a combfixet, majd végigmért magán. Dögös látványt nyújtott.

Felhúzta a combközépig érő csizmáját, belebújt a bundába, majd édes, sűrű parfümfelhőbe burkolta magát, és kilibbent az ajtón.

Lehunyta a szemeit, és kényelmesen eldobta magát a taxi hátsó ülésén. Olykor kilesett az ablakon, de semmit sem figyelt odakint. Egészen máshol járt az esze. Úgy fészkelődött, hogy a bugyi minél jobban bevágjon a szeméremajkai közé. A torka elszorult izgatottságában, a nyelve mohón szántotta körbe ajkait az élvezet gondolatok hatására, amelyek a fejében kalapáltak. Mindig így érzett, ha Maksymilianra gondolt. Ilyenkor rendre megjelent előtte a férfi középmagas, keménykötésű alakja, szigorú arcéle, sötét szemeknek letaglózó villanása. Füleiben csengett mély hangja, orrában érezte az illatát, amit fűszeres parfümje és a szeretkezéseik hevében előbújó buja veritékcseppek keveredése tett olyan ellenállhatatlanná. Kétségtelenül működött közöttük a kémia.

Egyre izgatottabban, már-már kínlódva dörgölözött a taxi sötét kárpittal bevont üléséhez. Fejét hátraszegte, vágytól remegő ajka-

it újra és újra benedvesítette mohó nyelvével. A lábai között sem maradt szárazon. A buja nedvek csakhamar eláztatták combjainak tövét. Ha Maksymilianra gondolt, és arra, hogy hamarosan szeretkezni fog vele, rendre benedvesedett.

Felnyögött. Lábai széles terpeszre nyíltak. Magához nyúlt. Teszte kéjesen megvonaglott. Láta a visszapillantótükörben, hogy a sofőr őt nézi. A legkevésbé sem jött zavarba. Sőt, izgatta a dolog.

– Késtél – tolult az arcába Maksymilian mély hangja, amint belépett a lakásba.

A következő pillanatban könnyű kis pofon csattant az arcán. Aztán még egy. Egy keményebb. Elöntötte a forróság. Felnyögött az izgatottságtól. A férfi nyakához hajolt, és hevesen csókolni kezdte, Maksymilian azonban a tarkójánál fogva megragadta a nőt, eltolta magától, és követelőzően gombolni kezdte rajta a bundát.

Mihelyst a férfi észrevette, hogy szeretője csupán egy szeméremajkai közé húzott bugyit, és egy harisnyatartóhoz kapcsolt combfixet visel, felmordult az izgatottságtól. Azonnal az ágaskodó mellbimbókba harapott, aztán végigpaskolta a lúdbőrös combokat, majd a csupasz szeméremajkakba csípett. Érezte, hogy a szeméremajkak duzzadtak és nedvesek a kéjtől. Lángolni kezdett az ágyéka. Megragadta a nőt, egy türelmetlen mozdulattal a hallba rántotta, aztán megfosztotta a bundájától, és a földre húzta, a hatalmas szőrmére. Még ahhoz sem volt elég türelme, hogy a hálószobába vigye. Nem szeretett várni.

Aleksandra többször is elélezett, de túlságosan telhetetlen volt ahhoz, hogy karjaival ne feszítse szét a lábait annyira, amennyire csak képes rá. *Kefélj szét!* – nyögte legalább tízszer, vonagló testén fekvő szeretője fülébe. Minél mélyebben akarta őt magában érezni. Imádta a kifejezést, miszerint a férfi magáévá teszi a nőt. Ebben a kifejezésben minden benne volt, amit a szexről gondolt.

Hosszan szeretkeztek, és legalább olyan hosszan feküdtek még egymás mellett a lucskossá izzadt szőrmén. Végül a férfi kelt fel

előbb. A lány félig leeresztett szemhéjai mögül figyelte, ahogy szeretője feláll, végigsimít rövidre nyírt, sötét haján, kinyújtóztatja kellemesen megszibbadt tagjait, majd a bőr ülőgarnitúra egyik foltjába süpped, és szivarra gyújt.

Aleksandra imádta a szivar illatát. Mélyen magába szívta az impozáns nappaliban kavargó füstöt, még a szemeit is lehunyta, miközben érzéki mozdulatokkal simogatta formás melleit. Aztán kecses ujjai lejjebb csúsztak, elérték csupasz, sikamlós szeméremajkait, felnyögött, teste megvonaglott.

Maksymilian újra és újra szippantott a drága dohányból, miközben élvezettel figyelte a nő élvhajhász vergődését. Mint már előtte oly sokszor, újfent megállapította magában, hogy Aleksandra tökéletesen illik a luxust árasztó penthouse lakásba.

A férfi egyik kedvence éppen a huszonkettedik emeleti, kétszáz négyzetméteres, belső kétszintes varsói lakása volt. Pompás terasz, mesés panoráma, tágas helyiségek tele egyedi tervezésű bútorokkal, és exkluzív dekorációkkal, köztük olyan, aukciókon vásárolt festményekkel, melyeket Aleksandra válogatott össze. Persze a varsói luxuslakás, és az autó, amely odalent állt mélygarázsában, csupán töredékét tette ki annak a vagyonnak, amely fölött rendelkezett. Habár privát bankszámláin euró és dollár százmilliók pihentek, jól tudta, hogy kerülnie kell a feltűnést, legalábbis Lengyelországban, és ennek megvolt az oka.

Maksymilian feddhetetlen, árnyékként élő figura volt, és kényesen ügyelt rá, hogy az is maradjon. Ez elengedhetetlen volt a számára. Úgy mozgott Lengyelország határain belül, mintha láthatatlan lett volna. Ha Varsóban járt, kizárólag abban a privát klubban múlatta szívesen az időt, amely az érdekeltségébe tartozott. Kínosan kerülte a feltűnést, és kiküszöbölt minden lehetőséget, hogy a hatóságok látókörébe kerüljön.

A felszín mindössze egy éles eszű, céltudatos, elegáns öltönybe bújt üzletembert láttatott, aki befektetésekkel foglalatkosodik. És ő mindent megtett azért, hogy ezt a kifogástalan felszínt senkinek

se jusson eszébe megkapargatni. A valódi életét a színpalak mögött élte, lakásainak falai között, privát klubok elrejtett tárgyalótermében, luxusszállodák lakosztályaiban, magángépek fedélzetén, eldugott nyaralóhelyeken, magánjachtokon.

A saját maga által felállított erkölcsi normák szerint élt, az ő világában az erős győz, és ő erős akart lenni, mert veszíteni képtelen volt. Intelligencia és helyzetfelismerő képesség birtokában soha nem is bukott bele semmibe. Mindenért, amije volt, keményen megküzdött, okos volt, ravasz, és merész, ha kitűzött egy célt, azt véghezvitte. Nagyratörő volt és elszánt.

Imádta a minőségi holmikat, a tiszteletet, amely körülvette, imádta az autóit, a sebességet. De a józanságát és az éberségét csak ritkán hagyta elaludni, azt vallotta, hogy az embernek mindig készen kell állnia a legváratlanabb helyzetekre is. Olykor persze szerette halmozni az élvezeteket, melyekbe alkohol és drog csak ritkán vegyült, neki az élvezetet elsősorban a szex jelentette, amit senki mással nem szeretett még úgy megélni, mint Aleksandrával, akiben megtalálta a tökéletes szeretőt. Éppen csak betöltötte a negyvenet, de már mindene megvolt, amire csak vágyott.

Az órára pillantott. Elnyomta a szivarját. Tudta, hogy van még egy órája, mielőtt indulnia kell a következő tárgyalásra, és ki akarta használni az időt. Mindig tudta, hogy mit akar. És most Aleksandrárt akarta.

Még egyszer végigpásztázta szemeivel a nőt, élvezettel figyelte, ahogy kéjesen tekergőzik a puha szőrmén. Lassan emelkedett fel a tekintélyes bőrfotelből, szemeit mindvégig szeretőjén tartva. Amikor Aleksandra meglátta, hogy a férfi közeledik feléje, elmosolyodott. Cinkos, pajzán mosoly ült az arcára, miközben a férfi nyers öntudatot árasztó tekintetét bámulta.

Maksymilian a nő fölé állt. Lábaival közrefogta annak pucér testét, aztán egy hirtelen mozdulattal felrántotta. Csókolni kezdte a nő nyakát, de csókja csakhamar vad harapásokká erősödött, amitől Aleksandra kéjesen felnyögött.

A férfi ezúttal a hálószobát választotta. A hatalmas franciaágyba fektette szeretőjét, majd egy villámgyors mozdulattal összekötötte a csuklóit egy kötéllel, és az ágytámlára szerelt vaskarikához rögzítette azt. Aleksandra izgatottan vonaglani kezdett. Hátát ívben megfeszítette, a fejét hátraszegte, miközben hosszú sóhajtasokkal jelezte, hogy már végletekig felajzott állapotba került.

Maksymilian lélegzetvisszafojtva figyelte a nő kéljégését. Ez volt a legerotikusabb látvány, amit valaha látott. A nő fölé térdelt, és egy kimért mozdulattal megsimította az arcát, egyre vehemensebb szuszogása azonban elárulta, hogy valósággal szétveti a vágy. Egyik kezét a nő nyakára szorította, másik kezével a nedves szemremajkak közé férkőzött, ujjai a piciny csiklóba csíptek, amitől az rózsaszínből lilára színeződött, és lüktetni kezdett a kéjes izgalomtól. Tökéletesen ismerte szeretője testének minden négyzetcentiméterét, és legmocskosabb vágyait is.

Aleksandra felnyögött. Szeretője ágaskodó férfiaságát kezdte szuggerálni. A szájában akarta érezni. Olyan mélyen, amilyen mélyen csak lehetséges. Valósággal fuldokolni akart tőle.

A férfi azonban a forró hüvelyt választotta. Tompa morgás kíséretében vette birtokba. Heves volt és önző. Pár perc után megperdítette a nőt. Aleksandra térdelő pózba kényszerült, élvetegeten felnyögött, kitolta formás kis fenekét, lábait széles terpeszre nyitotta. A férfi marokra fogta a szőke tincseket, miközben újra felnyársalta szeretőjét. Aleksandra kéjes sikolyai és nyögései másodpercről másodpercre keményebbé tették minden egyes mozdulatát. Két perc sem telt el, mire teljes testében megrándult. Elélvezett.

Aleksandra visszahempergőzött a hátára, és remegő pillái mögül a hanyatt fekvő, lehunyt szemmel lihegő férfit vizslatta. Imádta bámulni Maksymilian kielégült tekintetét, felhevült arcát, elnyíló ajkait. Eszébe jutott az egyik múlt heti szeretkezésük, amikor Maksymilian egy kiürült pezsgősüveg nyakával elégítette őt ki. Gyengéd, aztán egyre erősödő dőfésekkel támadta a hüvelyét, a

végén már fájdalom nyilallt az ölébe. Mégsem könyörgött a befejezésért, csak összeszorította a fogait, kisvártatva pedig hullámokban öntötte el hüvelyét a nedvesség. A fájdalmat gyönyör váltotta fel, vadul végigsöpörve a testén.

Imádkozta Maksymilian perverz fantáziáját. Élvetegen felsóhajtott a buja emlékektől, mire a férfi felnyitotta a szemeit, és a nőre lesett. Aleksandra szája sarkába mosoly ült. A férfi felmordult. Alaposan végigmérte szeretője testét, kipirosodott bőrét, elnyíló ajkait, aztán felmordult. Tekintete egyszerre volt neheztelő és elégedett. Hosszabb menetet tervezett, de szeretője hüvelye túlságosan mohó volt, túlságosan forró és szűk.

– Hozzak neked valamit enni? – kérdezte könnyedén, szinte flegmán, miközben megpöckölte a nő mellbimbóját.

– Fügét! Fügét kérek! – szuszogta a lány mohón, és körbenyalta ajkait.

Maksymilian eloldozta a lányt, aztán felállt, nyújtózott egyet, és kisétált a szobából. Aleksandra követte őt a szemeivel. Felült, az apró verejtékcseppek pedig izgatóan gördültek végig formás idomain. Megszédült. Végigsimított forró homlokán. Amikor Maksymilian visszatért a szobába, elmosolyodott.

– Tessék kicsim! – a férfi a lány ölébe csúsztatta a tányért, ami tele volt asztalt fügével, Aleksandra kedvenc csemegéjével.

A lány elsuttogott egy „köszönöm”-öt, kihúzta magát, kitolta gömbölyű kebleit, és megnyalta az ajkait.

Maksymilian elégedetten mért végig a nőn, miközben mély morgást hallatott tetszésnyilvánításképp, aztán a bársekreányhoz sétált, és végighúzta szemeit a palackokon. A Macallan Rare Cask Black whiskyt választotta. Töltött magának egy keveset.

– Én is kérek! – Aleksandra a másodperc törtrésze alatt változott át követelőző gyerekké, az ágy szélére csúszott, ölében a fügével teli tállal.

Maksymilian töltött a ragyogó, borostyánszínű nedűből, az ágyhoz lépett, és szeretője kezébe csúsztatta a poharat. Ujjaival si-

mogatni kezdte a lány arcát, állát, nyakát, és elmosolyodott. Mosolyában ezúttal nem vágy volt és kék, hanem gyengédség és odaadás.

– Ugye tudod, hogy képtelen vagyok betelni veled? – mormogta mély hangján. – Kellesz nekem. Azt akarom, hogy mindig velem legyél – hangja keményebbé vált, ujjai közé fogta a lány állkapcsát, és egyenesen a szemeibe mélyedt.

Aleksandra ábrándosan bámulta a férfit. Megforgatta kezében a poharat, és amikor Maksymilian elengedte őt, felhajtotta.

– Még egyet! – nevetett, de a férfi megrázta fejét.

– Ne igyál annyit!

– Még csak egy pohárral ittam. Kérek még egyet! Nem fog megártani.

– Az utóbbi pár hétben kétszer is elájultál.

– Semmi bajom – a nő az éjjeliszekrényre csúsztatta a kiürült poharat, elnyúlt az ágyon, aztán az oldalára hempergőzött, és kacér pillantásokkal mérgetni kezdte a férfit.

– Aggódok érted – a férfi tekintete nem enyhült. – Alszol eleget?

– Persze. Csak sok a munkám.

– Még mindig abban a galériában dolgozol? Mi is a neve?

– Mróz.

– Mikor mondasz már fel? Felőlem nyugodtan töltheted festéssel az időt, amikor távol vagyok, tudod, hogy imádom a munkáidat, de azt nem engedem, hogy egy majom néhány zlotyért ugráltasson téged!

Aleksandra felsóhajtott, az arca elkomorult.

– Egyelőre még nem mondok fel. Tapasztalatot kell szereznem.

– Azt velem is tudsz... – a férfi elvigyorodott, aztán az italába kortyolt.

– Tudod, hogy értem... – a lány megvonta a vállát. – Nem olyan rossz ott.

– Azt remélem is – jelentette ki ellentmondást nem tűrően a férfi. – És az az ürge? A tulajdonos? Remélem, jól bánik veled – a

férfi újra az italába kortyolt, de a tekintetéről könnyedén le lehetett olvasni a mondat folytatását: mert ha nem, akkor darabokra szaggatom.

Aleksandra bólintott, bár legszívesebben mindenre kiterjedő alaposággal ecsetelte volna Ludwik rigolyáit, és olykor egészen kibírhatatlan stílusát. Aztán mégis kitört belőle egy pillanatra az őszinteség.

– Legszívesebben vissza se mennék... – nyújtózott egyet egy kissé fáradt, de vitathatatlanul erotikus mozdulattal.

– Akkor ne menj! Veszek neked egy éttermet. Vagy egy bár. Azzal lekötheted magad, amikor nem vagyok a városban.

– Festőművész vagyok, nem bártünder – morogta a nő durcásan.

– Akkor megveszem neked Varsó összes galériáját! Na? Ehhez mit szólsz? – a férfi flegmán széttárta a karjait, aztán az ágyhoz lépett, és megragadta a lány állkapcsát. Magához húzta a lányt, és megcsókolta.

Aleksandra élvezettel viszonzta a csókot, miközben elmélázott magában. Egy saját galéria? Még nincs rá felkészülve. Képtelen lenne megbirkózni a feladattal. Még a gondolattól is meg volt rémülve, hogy komoly döntéseket hozzon, hogy bármiféle felelősséget vegyen magára, márpedig egy saját galéria együtt járna mindezzel.

– Mennem kell – Maksymilian megcirógatta a nő arcát. – Reggel kilenckor van egy találkozásom. Aztán másnap még kettő. Csak pénteken jövök vissza, de a hétvégére kitalálunk valami izgalmas programot.

Aleksandra kábán az órára pillantott. Hajnali egy múlt negyven perccel. Felsőhajtott. Az ágy szélére húzódott, lábait a földre engedte, értetlenkedve bámult a férfire.

– Máris indulnod kell? Reggel kilencig még rengeteg idő van!

– Lehet, de a találkozásaim Pozsonyban lesznek.

– Pozsonyban?

– A Grand Hotel River Parkban. Hét óra az út – magyarázta Maksymilian flegmán.

Legalább annyira fáradt volt, mint a lány. Arra gondolt, hogy a kocsiban majd alszik. A sofőrje vezet, mint mindig.

Maksymilian gyakorta evett vagy aludt a kocsiban, vagy épp a laptopján dolgozott. Roppant feszített tempóban élt, minden perce gondosan ki volt számítva, a szórakozásra csak kevés ideje maradt, így igyekezett kihasználni minden egyes pillanatot.

Ezúttal sem volt túl sok ideje arra, hogy rendbe szedje magát. A fürdőszobába indult, hogy letusoljon. Aleksandra elnyúlt az ágyon, és cirógatni kezdte forró szeméremdombját. Hosszú percekig élvezkedett így, miközben elképzelte Maksymilian pucér testét, ahogy izgató táncot járnak rajta a vízcseppek. Imádott beállni a férfi mellé a zuhanyzóba, és Maksymilian sem szerette kevésbé, ha a nő meglepte őt tusolás közben. Bekenték egymás testét olajjal, izgatták a másik legérzékenyebb pontjait, és persze a vége mindig egy vad, kiadós szex lett.

A lány a bárszekrényhez libbent, töltött magának egy újabb italt, majd pohárral a kezében visszahuppant az ágyra. Tudta, hogy ha Maksymilian tárgyalásra készül, akkor nem jöhet szoba egy közös fürdőzés. Maksymilian roppant precíz ember volt, sosem késett, és gyűlölte, ha megváratták. Ha Aleksandra beállt volna mellé a zuhanyzóba, nem végzett volna tíz percen belül, márpedig ezúttal nem volt több ideje arra, hogy rendbe szedje magát.

A férfi végül tizenkét perc alatt végzett a fürdőszobában. Már száraz volt, amikor visszatért a hálóba. Aleksandra az éjjeliszekrényre csúsztatta a poharát, és a férfire mosolygott. Maksymilian arcán is felsejlett egy rövid mosoly, miközben átviharzott a hálóból nyíló gardróbba. Meztelen testén jól láthatóan megfeszültek az izmok és az inak, ahogy határozott léptekkel átszelte a hálószoabát.

Középmagas, jó kiállású, keménykötésű férfi volt. Valaha versenyszerűen sportolt, de már hosszú évek óta csak arra volt ideje, hogy olykor lenézzen egy-egy órára a konditerembe. Pedig ami-

kor kamaszként birkózott meg bokszolt, kimondottan tehetségesnek találták őt az edzők. Egy időben a sportban látta a hőn áhított kitörési lehetőséget a nyomorult életkörülményekből, amelybe született, később a közgazdasági egyetemen folytatott tanulmányaiiban, de idővel mindkét lehetőséget elvetette.

Amikor bravúrosan megoldott néhány könyvelési problémát a cégnél, ahol harmadéves egyetemistaként részmunkaidős állást vállalt, a cégvezető teljes munkaidős idős állást ajánlott neki, magasabb fizetést, komolyabb megbízásokat. És Maksymilian elfogadta. Egyetlen pillanatig sem gondolkodott. A főnöke jólöltözött, komoly, negyvenes férfi volt, sose beszélt feleslegesen, okos volt, magabiztos, és sikeres. Sportkocsival járt, öltönyt viselt, a csuklóján pedig drága karórát. Az emberek tisztelték. Maksymilian felnézett rá. Példaképet látott benne. Olyanná akart válni, mint ő.

Az ábrándjait a sportkarrieréről és a közgazdász pályáról egyszerűen nevetségesnek érezte. Még az egyetemi tanulmányait is abbahagyta, csak az lebegett a szeme előtt, hogy minél többre vigye a cégnél. Pedig a munka során hamar kiderült a számára, hogy a sok könyvelési trükk gyanús ügyletek elleplezésére szolgál, de ez egy pillanatig sem tántorította el. Minden kapott feladatot tökéletesen megoldott, szorgalmas volt, igyekvő és kitartó, túlórákat és pluszfeladatokat vállalt.

A főnöke pedig olyannyira meg volt elégedve a munkájával, hogy áthelyezte őt a gdański cégéhez, és egyre többször vitte magával különféle tárgyalásokra. Maksymilian az sem érdekelte, hogy ezeken a bizonyos tárgyalásokon olykor kétes alakok bukannak fel, akik kétes ügyleteket bíznak a cégre. Ambíciózus volt, kitartó és talpraesett, egyre komolyabb megbízásokat kapott, a fizetése csakhamar akkora lett, amelyről akkoriban, huszoneves srácként még csak álmodni sem mert. Könyvelési feladatokat látott el, banki tranzakciókat intézett, és néhány év alatt olyannyira kinőtte magát, hogy még a szervezet feje, Cezary Borkowski is felfigyelt rá.

Mert bár hivatalosan semmi nyoma nem volt, valójában Cezary Borkowski érdekeltségébe tartozott az a bizonyos gdański cég is, amelynél Maksymilian pályafutása olyan látványosan elkezdett felfelé ívelni.

Alig több mint tíz évbe telt, és Maksymilian Cezary Borkowski egyik legfontosabb embere lett. Maksymilian többé nem az a csóró, küszködő, akták fölött görnyedő, kitörési lehetőségről álmodozó srác volt. Kereskedelmi ügyleteket bonyolított, cégeket adott-vett, veszélyes pénzügyi tranzakciókat oldott meg, euró- és dollármilliók forogtak a kezei között. Munkájának gyümölcseként pedig pompás lakások várták a világ különböző pontjain, luxusautók álltak a garázsában, drága holmik vették körül, és a legjobb helyekre járt, ha szórakozni támadt kedve. Megváltzott az élete. Az ambíciója azonban nem csökkent, a tettekészsége egy leheletnyit sem kopott.

Ezúttal is elszántság vibrált az arcán, amikor alig két perc után újra feltűnt a hálóban. A nőre kacsintott. Vadonatúj, világosszürke ingjét gombolta magán. Felcsatolta több tucat luxusórából álló kollekciója egyik darabját, aztán a bárszekrényhez lépett, és töltött magának egy ujjnyi whiskyt. Belekortyolt, de képtelen volt megállni, hogy ne pillantson a karórájára. Visszacúsztatta a poharat az asztalra. Máris indulnia kell.

Apró, halk, de felettébb izgató nyögést hallott. És ez az apró nyögés elegendő volt ahhoz, hogy a hang irányába forduljon, mert tudta, hogy Aleksandra a csábos hang forrása.

A nő az ágy szélén ült, és magát cirógatta, miközben félig leeresztett pillái mögül kacér pillantásokat küldött a férfinak.

– Pár perced még biztosan van... – lehelte, és egy lassú, őrijítően kihívó mozdulattal széttárta lábait. – Biztos... hogy már is... menni akarsz...? – nyögdecselte érzéki sóhajtasokkal megtűzdelve.

Maksymilian egyre szűkülő szemekkel, élveteg tekintettel leste, ahogy a nő combjai kitérülnek előtte, Aleksandra pedig tovább

fokozta a látványt azzal, hogy simogatni kezdte elnyíló, csupasz szeméremajkait.

Maksymilian nem váratta soká a szeretőjét. Néhány másodpercig még élvezkedett a látványon, aztán határozott léptekkel a nő mellett termett, a nyakánál fogva megragadta őt, és az ágyra döntötte.

– Megőrjítesz, te kis kéjenc! – sziszegte, miközben két ujja szeretője éhes hüvelyébe tolult.

Aleksandra felhevült teste megrándult, ajkai elnyíltak, és olyan izgató sóhajtásokat hallatott, hogy a férfi mozdulatai másodpercről másodpercre mohóbbak lettek. Két perc sem telt el, és a lány felsikított. Hosszú, buja sikoly szakadt ki belőle, ahogy elélezett. Ezúttal sem volt képes megállni, hogy ne borítsa be szeretője kézfejét forró csókokkal, azt a kezet, amely a füledt gyönyörben részesítette. Mindig így tett, miután elélezett.

A férfi megnyalta az ujjait. Tetszett neki az izgató, zamatos íz, elégedetten elmosolyodott. Aleksandra ajkai is mosolyra húzódtak, élvezte tekintettel követte, ahogy a férfi felkel az ágyról, megigazgatja magán az inget, aztán az órájára les.

– Indulnom kell. Péntek estére itt leszek. Szeretném, ha itt maradnál, rendben? – Maksymilian hangja egyértelműen elárulta, hogy nemleges választ nem fogad el.

Aleksandra jó kislány módjára bólintott, de az ajkai megremegettek. A legkevésbé sem örült annak, hogy egyedül marad. Különösen éjszaka. Nem szerette a sötétséget. Nem szeretett egyedül lenni. Mégsem szólt egyetlen szót sem. Már hozzászokott ahhoz, hogy az üzleti ügyek sűrűn vidékre, és külföldre rendelik Maksymilian, olykor napokra, hetekre.

Elnyúlt a hatalmas franciaágyon, és az arcára erőltetett egy fakó mosolyt, csakis Maksymilian kedvéért. A férfi még egyszer végigfuttatta a szemeit a szeretőjén, és csak azután indult el.